

Cap. XIX. De Gravitate.

GRAVITAS est virtus, quæ externum corporis habitum, gestum, & motum, ad decoram dignitatem cuiusq; statui & officio convenientem componit.

S C H O L. Elegantius vocabulo Græcis dicitur σεμνότης, lib. 2. magn. moral. cap. 29. Et lib. 3. Eudem. cap. 7. definiuntur μεσότης αὐθαδείας καὶ δρεσκείας, id est, mediocritas inter pervicaciam & blandiciem. Is igitur dicitur σεμνός, qui non nisi cum dignis conversatur. Quare ut civilitas tota est in corporis, ejusque externorum habituum, gestuum & motuum elegantia; ita Gravitas in dignitate & autoritate conspicua est. A tali gravitate Virgilius aliquoties describit suum Æneam. Et Apostolus præcipit, ut Episcopi liberos habeant cù ὑπόταγῇ μετὰ πάσης σεμνότης, i. Tim. 3. v. 4. Uxores etiam vult esse σεμνὰς, ibid. v. 11. Sic plurimi ex veteribus Romanis fuere graves viri, ut M. Tullius Cicero, M. Cato, & alii; ex Græcis Socrates, Plato, &c.

2 Gravitati in excessu opponitur nimia Severitas, quâ homo à gravitate in excessu recedit.

S C H O L. Aristoteli dicitur ἀνθιδεῖα, quasi ἀντιδεῖα, pervicacia, seu morosa torvitas, quâ quis etiam dignos dedignatur alloquio, ne quid autoritati suæ detrahatur. Magnam habet hoc vitium cum fastu & superbia affinitatem. Quare qui sub titulo superbie comprehenduntur, huc facile referri possunt, quibus loco remedii propoundendum est illud notum: μὴ ὑψηλοφρονεῖν, id est, Noli alium sapere. Nec Severitas hīc pro crudelitate ponitur, sed pro eo vitio, quod elucet ex vultus torvitatem, & superbâ gravitatis ostentatione. Hujus loci est præceptum Isocratis ad Demonicum: οὐδὲ σ' αὐτῷ μὴ εἶναι σκυθρωπὸν, οὐδὲ σωύνον.

3 In de-